

тот ся научилъ че между дворянытъ му ся намѣрвали шѣкой, на които съвсѣмъ що много пѣтя той струвалъ добро, тѣ непрѣстанвали да ся мжчатъ скритомъ да зачернятъ почестъ-тѣ му съ гнусны клеветы, не само не ги наказалъ за безобразіето имъ, но “таквазь, е рекълъ, чести-та на царіетъ, да правятъ всякога неблаго-дарны, да по каквото и да ми направятъ тѣ, никога не ще мя въспрѣтъ да не правѣ което те добро и прилично като на царь.”

Лудовикъ 12-ый.

Французскыйтъ царь Лудовикъ 12-й, като бѣше станжлъ наскоро царь, единъ отъ министрытъ му прѣдлагалъ да под-своятъ за царството имотътъ на одного отъ орлеанскытъ жители, който ималъ не-примиримъ враждъ къмъ царя, докль още не былъ царь. Но Лудовикъ отговорилъ: “Когато той ми враждуваше и ми пра-вляше на пакость, азъ тогазь не бѣхъ царь, а сега като съмъ царь, длѣжность ми е да го простѣ.”